

เทศน์เช้า วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาส่งสารนะ พอเราเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาจะเห็นคุณค่าของชีวิตเลย ชีวิตของเรา เห็นไหม ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ แล้วความมีโรคกับไม่มีโรคใครไปแสวงหาได้ล่ะ? มันมาจากผลบุญผลกรรมใช่ไหม? คุณดูอย่างอากาศ เวลาใช้พัดคนก็ขึ้นมา นี่สัตว์ตัวหนึ่งที่มันคิดเชื่อเข้ามาหมดเลยนะ เข้ามาหมดเลยเพื่ออะไร? เพื่อไม่ให้มันปล่อยเชื่อ เพื่อให้มันระบาค

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่ว่าร่างกายของเรามันมีภูมิต้านทานไหม? มีภูมิต้านทานหรือไม่มีภูมิต้านทานมันเกิดมาจากอะไรล่ะ? ก็เกิดมาจากเรานี้แหละ เราดูแลรักษาของเราเอง แล้วถ้าคนไม่เข้าใจล่ะ? เราเกิดมามีบุญวาสนาขนาดไหน ไปเกิดในประเทศ ในสถานะที่เขาเป็นอย่างนั้น มันก็ต้องเป็นอย่างนั้น นี่เวรกรรมเป็นอย่างนี้ ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐนะ คนเราทำบุญกุศลหรือทำบาปอกุศลมา คำว่าทำบาปอกุศลนี้มันมาไง

คุณดูอย่างพระจักษุบาล เห็นไหม พระจักษุบาลนี่นะ คนที่จะมีอำนาจวาสนาเป็นพระอรหันต์นะ แล้วนี่คือชฎกวัตรไม่นอน เนตฺชจิกไม่นอน หมอหยอดยาบอกว่า “ถ้าไม่นอนต้องตาบอดแน่นอน” จะตาบอดอย่างไรก็ยอม แต่พอตาบอดขึ้นมาหัวใจสว่าง แล้วเวลาเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา พระไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะ? กรรมไง กรรมตัวเองเคยเป็นหมอเหมือนกัน เคยเป็นหมอยาแล้วรักษาคนไข้ ทีนี้คนไข้เป็นเศรษฐี แล้วแบบว่าตระหนี่มาก นี่พอบอกว่ารักษาหายจะให้อะไร? ก็สัญญากันว่าจะให้ค่ารักษานานนั้นๆ

เพราะเศรษฐี พอเวลามันเป็นไข้ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย ตาบอดใครก็อยากตาสว่างทั้งนั้นแหละ พอรักษาไปหมอก็รู้ นี่ หมอหยอดตาไปนี่ตาเริ่มเห็นฟ้าฟาง แล้วหมอไปถามว่าเป็นอย่างไร? อยู่ ยังไม่ดีขึ้นเลย นี่หมอรู้อแล้วว่าโกหก ก็เลยหยอดอีกทีหนึ่งบอดไปเลยไง นี่เพราะอะไร? เพราะความตระหนี่ เรื่องของกิเลสทั้งนั้นแหละ บาปกรรมอันนี้มันสร้างมา นี่จะบอกว่าโลก พอตาย

แล้วไปเกิดเป็นพระจักขุบาล นี่กรรมอันนั้นมันตามมา แต่ด้วยสร้างบุญมา สร้างอะไรมาถึงมาเป็นพระอรหันต์ได้ เป็นพระอรหันต์ยังต้องตาบอดเลย

นี่พูดถึงการแข่งขันกันทางร่างกายนะ การแข่งขันคือการว่าเราเกิดมานี้ ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ นี่เรื่องของร่างกายนะ แต่เรื่องหัวใจไม่มีใครเลยที่จะปลอดพ้นไปจากความ เป็นโรค ไม่มีเลยนะ เว้นไว้แต่พระอรหันต์เท่านั้น ถ้ามีพระอรหันต์ เชื้อของหัวใจมันมีตลอดไป ทุกคนมีมากมีน้อย เห็นไหม นี่ร่างกายจะอุดมสมบูรณ์ จะเข้มแข็งขนาดไหน จะอ่อนแอขนาดไหน แต่ถ้าหัวใจมันเข้มแข็งขึ้นมา หัวใจมันเป็นที่มันชำระล้างกิเลสออกไปแล้วนะ มันอยู่ได้ ทั้งนั้นแหละ มันเข้าใจเรื่องสภาวะแบบนี้ไง

นี่จากเรื่องของภายนอก เรื่องของวัตถุ เรื่องของความรู้สึก เรื่องของนามธรรม รูปธรรม แล้วร่างกายของเรามันมีพร้อม เรามีทั้งร่างกายเป็นรูปธรรม หัวใจเป็นนามธรรม เวลาโลกเขาเป็นรูปธรรม เป็นเรื่องของวัตถุ เรื่องของสิ่งต่างๆ เรื่องของแร่ธาตุต่างๆ แล้วคนก็ไปพึ่งพาอาศัย เขา นี่สิ่งนี้อำนวยความสะดวก สิ่งที่อำนวยความสะดวก คนมีบุญกุศลสิ่งนี้เป็นเครื่องประดับ ทั้งนั้นแหละ แต่เครื่องประดับ ถ้าเป็นธรรมนะ

คูติเวลาเราถือธูดงควัตรกัน เป็นพระแล้วนะ บวชพระแล้ว นี่พระธูดงค์อยู่แล้ว ฉันมือเดียวอยู่แล้ว แต่เวลาเข้าพรรษายังถือธูดงค์เข้าไปอีก นี่ขัดเกล้าเข้าไป บิบบิ้นเข้าไป บิบบิ้นเข้าไป ให้เป็นการขัดเกล้ากิเลส แต่ถ้าเราเป็นทางโลก เห็นไหม เรามีวัตถุขนาดไหน เราต้องไปแบกรับ มัน ต้องรักษามัน ต้องดูแลมัน ยิ่งเป็นความทุกข์เข้าไปใหญ่ นะ ความทุกข์แต่คนมันพอใจใจ คนพอใจมันก็เป็นความสุข แต่ถ้าคนมีอำนาจวาสนา คนที่เป็นบุญกุศล สิ่งนี้มันเป็นประโยชน์ ใช้เป็นประโยชน์ได้

คนเรา เห็นไหม คูติพวงมาลัย ถ้าคนมีมาก ดอกไม่มีมาก จะร้อยพวงมาลัยขนาดไหนก็ได้ ดอกไม่มีน้อย จะร้อยเป็นพวงมาลัยอย่างไรให้มันสวย ให้มันงาม การร้อยพวงมาลัยใครเป็นคนร้อยใช่ไหม? นี่ดอกไม้เปรียบเหมือนทรัพย์สมบัติ แต่การร้อยพวงมาลัย คนจะจัดพวงมาลัยนั้น จัดดอกไม้ให้มันเข้าที่เข้าทางให้สวยงามขนาดไหน? เป็นประโยชน์กับเราหรือไม่เป็นประโยชน์กับเรา หรือถ้าไม่ร้อยเลยมันก็กระจัดกระจายอยู่อย่างนั้น

นี่ก็เหมือนกัน บุญกุศลเกิดขึ้นมาจากเรา ใจของเราถ้าหัวใจมันปรารถนา มันมีการกระทำขึ้นมา เห็นไหม นี่ข้าวของเงินทองมันเปรียบเหมือนดอกไม้ที่เราเอาไปทำประโยชน์กับเรา แต่ถ้า

ไม่เป็นประโยชน์กับเรา เราทิ้งไว้มันก็ไม่เป็นประโยชน์อะไรกับใครเลย บุษาด้วยดอกไม้ รูป เทียน ดอกไม้ก็มีนะ ในสมัยพุทธกาลได้บุญกุศล

การบูชา การสละทานไป การสละทานเพื่อฝึกหัวใจ เพราะโดยธรรมชาติของใจมันยึดมั่น ความยึดกับความตระหนี่ถี่เหนียว พอยึดแล้วมันมีความตระหนี่ถี่เหนียว ยึดทุกดวงใจ เพราะคำว่า เป็นโรคใจ โรคใจมันมีอยู่แล้ว มันเป็นสมบัติของมัน มันต้องยึดมั่นถือมั่นโดยธรรมชาติของมัน เพราะขงเหนียวเป็นธรรมชาติของมัน แต่การฝึกฝนล่ะ? การได้ฟังธรรม นี่การได้ฟังธรรม ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เห็นคุณเห็นโทษ เห็นใหม่ ถ้าเห็นแต่คุณของมัน เราแสวงหามันโดยไม่ลืมหูลืมตานันก็เป็นโทษอันหนึ่งนะ แต่ถ้าเราขาดแคลนมันก็เป็นโทษอันหนึ่งนะ เราขาดแคลน เราไม่มีเครื่องอาศัย

การขาดแคลนหรือการอุดมสมบูรณ์ นี่อันนี้มันการกระทำมา เรื่องของกรรม ถ้ากรรมดี กรรมชั่วนะ กรรมดี มันดีให้ผลเรา มันต้องให้ผลถึงวันหนึ่งจนได้แหละ ให้ผลของเราเพราะ ถึงที่สุดแล้วมันต้องให้ผลของเรา แต่ถ้ากรรมมันมาถึงให้ผล นี่ใจคนเราเกิดมามันถึงบอกว่าลุ่มๆ ดอนๆ ใจ ชีวิตของเรามันไม่ราบรื่นตลอดไปหรอก ถ้าชีวิตของเราไม่ราบรื่นไป เราต้องมีธรรม เป็นเครื่องหล่อเลี้ยงใจใจ ต้นไม้มันจะมันถึงฤดูกาลที่มันไม่ออกดอกออกผล แต่เขามีน้ำมีอะไรเลี้ยง ชีวิตมันก็ยังเลี้ยงได้ใช่ไหม?

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าหัวใจถ้ามันลุ่มๆ ดอนๆ นะ นี่เวลาวิกฤติขึ้นมาต้องการคนกล้าหาญนะ เวลาคนกล้าหาญ คนผ่านวิกฤติขึ้นไปได้ นี่ผ่านสิ่งนั้นไปได้ ถ้าเหตุการณ์นั้นมันเกิดขึ้นมา เรามีความเข้มแข็งของใจ เราจะผ่านวิกฤติอันนี้ไปได้ ถ้าเราอ่อนแอเราที่อ่อนแอ ยิ่งตรอมใจนะ ความตรอมใจใครเป็นคนเอามาให้ล่ะ? ความสุขความทุกข์ในหัวใจใครเป็นคนเอามาให้ เราทั้งนั้นนะเป็นคนแสวงหามา เราทั้งนั้นเป็นคนคัดเลือกมา เราคัดเลือกมา เห็นใหม่

คำว่าคัดเลือก เพราะอะไร? เพราะมันไม่ใช่เรา รูป รส กลิ่น เสียงเป็นเรื่องภายนอก คุณติ เสียงมันอยู่ข้างนอก ทุกอย่างอยู่ข้างนอกหมดเลย วัตถุที่อยู่ข้างนอกหมดเลย แล้วของเราล่ะ? หัวใจของเรามันอยู่ข้างใน เพียงแต่ว่าเราไม่เข้าใจตัวเราเองใจ เราไม่เข้าใจความต้องการของเรา เราไม่เข้าใจสิ่งที่เป็นประโยชน์ คุณติเวลาคนมาประพฤติปฏิบัติ นี่แม้แต่ถือศีล ๘ ก็ว่าอดข้าวเย็นๆ นี่เริ่มเป็นความทุกข์แล้วนะ แล้วเราฉันทมือเดียว ฉันทมือเดียวหรือ? แต่เวลาพระเรานะ เวลาฉันทมือเดียวแล้วเรายังนั่งโง่งง

นี่สิ่งที่เราเห็นว่าเป็นประโยชน์กับเรา แต่ในการประพฤติปฏิบัติ เห็นไหม ถ้าธาตุมัน เข้มแข็งขึ้นมามันจะทับหัวใจนะ ถ้าทับหัวใจเวลานั่งก็โง่งง เราก็ต้องผ่อน การผ่อนมันหิว มัน กระจายไหม? ใจเรื่องการหิวกระจายมันเป็นเรื่องธรรมดา เรื่องธรรมดาเลยนะ แต่เราเห็นโทษ ของมันไง เห็นโทษขณะที่เรานั่งภาวนานี้มันโง่งง แต่ถ้าเราผ่อนอาหารขึ้นมาแล้วมันนั่งได้ มันได้ประโยชน์มากกว่า นี่เห็นคุณเห็นโทษ เห็นประโยชน์อันสูงกว่า เห็นประโยชน์อันละเอียด กว่า เห็นประโยชน์อันลึกกว่า ประโยชน์ของหัวใจ แล้วความสุขอันนี้

นี่ความสุขทางโลกนี่นะเขามีเงินมีทอง เขาหาของเขาได้ แต่ความสุขของใจนะ จะมีเงิน มีทองมากน้อยเท่าไรก็ได้แล้วแต่ เขาหาไม่ได้นะ หาไม่ได้ ซื้อหาไม่ได้ ถ้าซื้อหาไม่ได้ต้องเป็น ผู้ทำเอา จะมั่งมีศรีสุขขนาดไหน จะทุกข์จนเข็ญใจขนาดไหน เวลาภาวนาก็ภาวนาเหมือนกัน นั่งขัดสมาธิเหมือนกัน หาทรมณ์จากภายในเหมือนกัน ถ้าหาทรมณ์จากภายใน เวลาจิตมันสงบ ขึ้นมามันเป็นความมหัศจรรย์

ถ้าจิตเคยสงบนะมันสุขมาก สุขจริงๆ ความสุขจริงๆ เราไม่เคยสัมผัส ว่าสุขจริงๆ สุข อย่างไม่สุขจริงๆ แล้วสุขนี้มันไม่อยู่กับเราตลอดไป มันอยู่ชั่วคราวๆ เพราะอะไร? เพราะกว่าเรา จะแสวงหาขึ้นมาได้สภาวะแบบนั้น มันถึงต้องมีศีล สมาธิ ปัญญา ศีลคือความปกติของใจใจ ให้ จิตมันมีรากมีฐาน มีความปกติของมัน ถ้ามันทำอะไรมันก็ทำได้ง่าย ถ้าศีลเราไม่ปกติ เห็นไหม ศีลเราไม่ปกติมันเกิดจากไหน? เพราะใจเรามันไม่ปกติ

ศีลคือความปกติของใจ แล้วใจมันผิดปกติ เห็นไหม ผิดปกติมันก็คืนรน มันก็เดือดร้อน ความคืนรนของใจนั่นแหละ นี่มันผิดศีล ถ้าผิดศีล มโนกรรมไง ถ้ากรรมอันนี้มันเกิดขึ้นมามัน ผิดศีล นี่เชื่อมันเกิดแล้ว เชื่อโรคมันเกิด แล้วเชื่อโรคมันเกิดขึ้นมาแล้ว นี่มันยังระบาคในหัวใจ มันยิ่งมากขึ้นไป เราถึงชักฟืนออก ชักฟืนออก ชักสิ่งที่ว่ามันเป็นความผิดออกจากใจ เห็นไหม ศีลก็บริสุทธิ์ขึ้นมา พอศีลบริสุทธิ์ขึ้นมา นี่ความปกติของใจ

อหิศีล อหิศีลมันไม่มีการเสวยอารมณ์เลยนะ การเสวยอารมณ์ เห็นไหม “มารเอ๋ย เธอเกิด จากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้าอีกเลย” ความดำริอันนี้มันเป็นมาร แล้วนี่อหิศีลใจ คือ มันปกติจนไม่เสวยอารมณ์ ถ้าเสวยขึ้นมามันเป็นจิตอัตโนมัตติ มันจะรู้ทันตลอดไป เห็นไหม นี่ อหิศีล ความสะอาดบริสุทธิ์จากภายใน นี่ถ้ามันปกติจากภายใน ถ้าปกติแล้วถ้าเราเริ่มวิปัสสนา เรามีกำลังของเราขึ้นมา วิปัสสนาเข้าไป มันจะไปชำระตรงนี้ มันจะไปแก้ไขที่ว่าโรคของใจ

โรคของกายมันเป็นเรื่องปกติ เพราะธรรมดาคนเกิดมาต้องตายหมด แต่ใจไม่เคยตาย เพียงแต่เปลี่ยนวาระ เกิดเป็นมนุษย์ก็เปลี่ยนวาระของมนุษย์ อะไรก็เปลี่ยนเป็นวาระนะ เป็นวาระ แต่ขณะที่เป็นวาระเราก็ไม่ต้องการพลัดพราก แล้วมันเป็นไปไม่ได้หรือ นี่มันต้องพลัดพรากนะ เราเกิดมาชาติหนึ่ง แล้วมันต้องตายแน่นอน คนเกิดมาไม่มีใครอยู่ได้ตลอด ต้องตายไป แต่ขณะคนตายดีและตายไม่ดีล่ะ? เกิดมาก็เกิดมาโดยบุญกุศล มนุษย์สมบัติเป็นอริยทรัพย์ เพราะอะไร เราได้ทำคุณงามความดีของเรา มีกฎหมายรองรับนะ

เกิดเป็นต่างๆ เกิดแน่นอน เราเกิดแน่นอน เพราะอะไร? เพราะสัตว์มันก็มีชีวิตเหมือนเรา นี่แหละ มันก็มีจิตวิญญาณเหมือนกัน แต่มันสถานะของสัตว์ เห็นไหม แล้วเวลาที่มือถือกุญแจ เวลาภาวนาไปมันสื่อความหมายได้ คุณเวลาหลงปุ้มมันอยู่ที่ถ้าสาธิตา มดมันเดินมา แล้วหลงปุ้มมันทำข้อวัตรอยู่ มดมันคุยกันนะ “หลบเร็ว! หลบเร็ว! พระกรรมฐานเขาทำข้อวัตร” ทำไมมดมันรู้? นี่หลงปุ้มมันรู้วาระจิต มดมันบอกกันเองนะ “เราหลบให้คีนะ พระกำลังกวาดวัดอยู่ เราอย่าไปขวางทาง” มดหัวหน้ำมันสั่งลูกน้องมัน

นี่หลงปุ้มมันรู้วาระจิต มันมีความรู้สึก มันมีความคิด มันมีทั้งนั้นแหละ ที่นี่มันเกิดสถานะอย่างนั้นก็เรื่องของเขา เรื่องของเขาเพราะเขามีกรรมของเขา วาระของเขา เห็นไหม พระโพธิสัตว์ก็ยังคงเกิดสภาวะแบบนั้น ถ้าเราเกิดขึ้นมา นี่เวลาเกิด วาระของจิตมันเกิดเป็นวาระๆ อย่างนั้นแหละ ถ้าเราเกิดเป็นมนุษย์ อริยทรัพย์ อริยสมบัติเพราะอะไร? เพราะอะไร? เพราะมันมีปัญญา มันมีสมอง นี่มันเจือจางกันได้ ถ้าเราไม่มีทิฐิมานะจนเราไม่ยอมรับความช่วยเหลือของใคร เขาจะช่วยเหลือเราได้ไหม มันเป็นทิฐิมานะ เห็นไหม ทิฐิของเรา ทิฐิความเห็นผิดของเรามันจะขัดแย้งกับความเป็นจริง ขัดแย้งกับธรรม

ขัดแย้งกับธรรมนะ ถ้าเราทำให้มันมีสมาธิปฏิบัติทานมันจะเข้ากลมกลืนกับธรรม ถ้าเข้ากลมกลืนกับธรรม เห็นไหม เราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรม แล้วใจเป็นธรรมขึ้นมา เห็นไหม มันชำระของมันขึ้นมา มันสะอาดบริสุทธิ์ นี่จิตใจเข้มแข็ง คนเราป่วยไข้ แล้วหายจากป่วยไข้ ฟังสิ คนป่วยไข้ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยมันทุกข์ยากไหม? แล้วหายจากไข้ขึ้นมา จิตก็เหมือนกัน ถ้ามันป่วยไข้ขึ้นมา เวลาสมุจเฉตปหานมันทำอะไร?

นี่อริยทรัพย์จากภายในมันมีเหตุผลของมันนะ ไม่ใช่มาลอยๆ หรือ ในโลกนี้ไม่มีของฟรี แล้วลอยมาเองไม่ได้ มันจะเกิดขึ้นมา ขณะจิตที่มันเปลี่ยนจากปุถุชนเป็นกัลยาณปุถุชน

เปลี่ยนจากโศคาปัตติมรรคเป็นโศคาปัตติผล การเปลี่ยนแปลงอย่างนี้มันสมุจเฉทปหาน มันมีการกระทำของมัน มรรคสามัคคีรวมตัวแล้วสมุจเฉทปหานขาดออกไปอย่างไร? นี่การป่วยไข้หายเจ็บป่วยไข้ขึ้นไป เป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป จนถึงที่สุดสะอาดบริสุทธิ์ หายป่วย ถ้าจิตหายป่วยนะ เห็นไหม จิตหายป่วยพ้นออกไปจากกิเลสทั้งหมด แล้วจิตมันไปไหนล่ะ? จิตมันมีของมัน เป็นสภาวะแบบนั้น ความป่วยไข้มันแสดงอาการ

คุณเวลาก็คسمเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน เข้าปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน อากาสนัญญาขณนะ นี่จิตอะไรมันมาเข้า แล้วถ้าไม่มีเข้า ทำไมพระอนรุทธะตามเห็นตลอดไป เห็นไหม เพราะความถนัดของพระอนรุทธะ ถ้าคนถนัด นั่งอยู่เฉยๆ มันเห็นไปหมดเลย ถ้าคนไม่ถนัด ต้องพยายามทำขึ้นมาให้เป็นได้ ฝึกฝนได้ ทำได้ แต่ทำแล้ว เหมือนหน้าที่การงาน เราอยู่เฉยๆ เรามีความสุขไหม? แล้วเราขยับไปทำงานมันต้องอาบเหงื่อต่างน้ำไหม?

นี่ก็เหมือนกัน จิตถ้ามันออกมามันต้องอาบเหงื่อต่างน้ำ ใจมันอาบเหงื่อต่างน้ำ มันต้องมีการกระทำ มันต้องมีการบริหารของมัน จิตมันมีอยู่อย่างนี้ องค์สัมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาปรินิพพานจิตก็มีอยู่ เวลาจิตมันหายป่วยไข้แล้วมันเป็นสภาวะแบบนั้น ใจมันเป็นสภาวะที่พ้นออกไปจากสถานที่ พ้นออกไปจากต่างๆ พ้นออกไปจากที่มารจะตามได้ทัน นี่ถ้าจิตหายป่วยไข้ เป็นสภาวะแบบนั้น

ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐจากภายนอกนะ แล้วความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐจากภายใน แต่ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐจากภายในเกิดเองไม่ได้ เป็นเองไม่ได้ ต้องมีการกระทำ เรามีความเชื่อ มีความเลื่อมใส แล้วเราเริ่มบุกเบิกทวนกระแสเข้าไปในหัวใจของเรา งานเขาทำกันข้างนอก บุกเบิกไปข้างนอก อันนี้บุกเบิกเข้าไปในคูหาของใจ บุกเบิกเข้าไปข้างในแล้วทำลายมันนะ ทำลายเชื้อ ทำลายอวิชชา ทำลายต่างๆ แล้วมันสะอาดบริสุทธิ์ขึ้นมา มันเกิดจากการกระทำของเรา แต่เรื่องของร่างกาย เรื่องจากภายนอกอยู่ที่บุญกุศล เห็นไหม

นี่พระสิวลีทำบุญมาก สละทานมามาก จะรวยด้วยลาภ พระที่ว่าเคยถวายยา เคยรักษา เวลาเกิดมาแล้วไม่มีโรคภัยไข้เจ็บเลย ตั้งแต่บวชจนปรินิพพานนะ ไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วยเลย นี่อยู่ที่การกระทำ เรื่องจากข้างนอกอยู่ที่การกระทำ กรรมของเรา บุญของเรา เรารักษาของเราไปเอง ถึงเวลาแล้วเข้มแข็ง จิตใจเข้มแข็งต้องผ่านวิกฤติอันนี้ไปได้

นี่เพราะสรรพสิ่งในโลกนี้ทุกอย่างมันเป็นอนิจจัง มันแปรสภาพของมันตลอดไป ถ้าไม่แปรไปทางที่ดี มันก็แปรไปทางที่มันหมดค่าของมันไป มันแปรอยู่แล้ว มันคงที่ไม่ได้หรอก ไม่มีอะไรคงที่ เพียงแต่หัวใจเราเข้มแข็งไป ตามแต่สภาวะกรรมที่จะให้ผลไป นี่เรื่องของโลกๆ ถ้าเรื่องของใจนะมันอยู่ที่การกระทำ เราต้องมีจุดยืนของเรา แล้วเราเดินของเราขึ้นไป มันจะเป็นผลประโยชน์ของเรา

นี่ทานจากภายนอก เราสละทานขึ้นมาเพื่อกำล้างใจของเรา แล้วถ้ามีความเข้มแข็งขึ้นมา เราหาสมบัติของเราขึ้นมา อันนี้ต่างหากแก้ไข จากภายนอกก็คือเรื่องของวัตถุ เรื่องของปัจจัย เครื่องอาศัย ปัจจัย เห็นไหม ความเป็นอยู่ในโลกนี้ ปัจจัยข้างใน ร่างกายนี้เป็นเครื่องอาศัยของจิต จิตนี้มันอาศัย ไปเกิดสถานะมันก็อาศัยไป เห็นไหม เครื่องอาศัยเท่านั้น แต่ถ้ามีคุณธรรมในหัวใจขึ้นมา นี่ใจเรามีหลักมีเกณฑ์ ใจเรามีคุณธรรมของเราขึ้นมา สุขจากภายในไม่ต้องมีใครมารับรอง รับประกันทั้งสิ้น

สุขจากภายในนะมันเป็นปัจจัยตัดตั้ง มันเป็นสันตสิทธินอกจากใจดวงนั้น แล้วความจริงอันนี้ มันประเสริฐ ถ้าความจริงอันนี้ ใจดวงใดมีความจริงอย่างนี้ ใจดวงนั้นจะเป็นผู้ชี้ให้ได้ ใจดวงนั้น เป็นผู้รักษาได้ ใจดวงนั้นมีความสุข ต้องมีความสุขก่อน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวย วิมุติสุขก่อน เสวยวิมุติสุขในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วรื้อสัตว์ขนสัตว์ นี้ พวกเราเคารพเลื่อมใส ครูบาอาจารย์ถ้าเข้าถึงธรรมนะ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อยู่ในหัวใจ มันจะซึ่งคุณอันนี้มาก

คุณอันนี้ใครเป็นผู้บุกเบิกมา ใครเป็นคนวางพินัยกรรมไว้ ใครเป็นความมรดกตกทอดมา แล้วเราก้าวเดินมาถึง เห็นไหม คุณเวลาพระบวชใหม่ บวชเข้ามานี่มาคำจูนศาสนา ในพรรษาหนึ่ง หรือเท่าไรก็ได้แต่คำจูนศาสนา รักษา มรดกธรรมไว้ รักษาสิ่งนี้ไว้ แล้วผู้สืบต่อๆ จนค้นคว้า ขึ้นมาได้ ในหัวใจดวงนั้นจะประเสริฐอย่างนี้ไง บุญกุศลเกิดมาจากคนดีทำดีร่วมกัน เอวัง